

Tarinan kertoo:
Seija Niemonen

Jättiläisen liivintaskukivi

Olipa kerran, kauan, kauan sitten, Ruotsalon seuduilla suuri ja pahantapainen jättiläinen. Hän katkoi puita, heitteli kiviä, kiusasi eläimiä, jopa ihmisiä. Piti kovaa meteliä ja talloi kaiken alleen. Metsätonttu, joka oli suuri luonnon ystävä, suuttui kerran jättiläiselle aikeen muuttaa tämän kääpiöksi, ellei hän parantaisi tapojaan. Tämäkös jättiä nauratti, se nauroi puuskuttaen, että puita kaatui ja katkeili. Tapojaan hän ei parantanut.

Kerran jättiläinen nosti muurahaispesän suurelle kämmenelleen ja heitteli sen ympäri metsää. Oravanpesää jätti pyöritti pikkusormensa päässä, että orava raukka oli ihan pyörällä päästään. Nostipa hän suuren uroshirvenkin sarvista ilmaan roikottaen pitkän tovin. Arvaatte kai mitä meteliä hirvi piti.

Kivenheittely oli jättiläisen mielipuhua. Hän heitteli niitä kaikkialle; niistä onkin tehty kilometreittäin kiviaitoja Ruotsalon seuduille. Jättiläinen heitteli suuriakin kiviä metsiin ja pelloille joka puolelle kylää. Suurimman kiven jätti pisti liivinsä taskuun, repäisipä vielä puunkin juurineen päälle koristeeksi.

Merimiehet tekivät aikanaan kauppaa Rytikarin rannassa. Heiltä jättiläinen pihisti rahakirstun, mutta ei tiennyt mitä sillä tekisi. Huomatessaan isonlaisen kiven eräällä mäellä, alkoi leikillään pyörittää lantteja kiveä pitkin alas kiven alle. Niin kauan hän pyöritti, että kiven kylkeen kului syvä vako. Siitä kai Lanttimäki on saanut nimensä.

Eräänä päivänä jätti näki myyräperheen kaivavan Jatkojoen varressa. Siitäkös hän taas innostui heittelemään pikku kaivajia kivillä niin, että syntyi pikkukiviharju, jota kutsutaan Myyriksi.

Kerran jättiläinen halusi siirtää merivettä kauemmaksi; hän puhalsi puhaltamistaan ja merenranta siirtyi satoja metrejä kauemmaksi. Jättiläisen vasemman jalan alle painui syvä kolo, ja siinä on nykyinen Kotolahti. Oikean jalan alle jääneeseen koloon muodostui Hamppujärven neva tässä kallion kupeessa.

Käenpesänkin jättiläinen otti ja heitti jonnekin metsään, eikä käki ole sitä sen jälkeen löytänyt, vaan munii aina toisten lintujen pesiin.

Taas kerran jättiläinen asteli metsään päin heitellen liivintaskukiveä leikitellen ilmaan. Samassa hän kuitenkin kompastui, kivi lensi Kalkkimäen kallion yli ja siellä se töröttää vielä tänäkin päivänä.

Jättiläinen löi polvensa siinä hötäkässä kallioon, siitäkös melu syntyi. Jätti itkeä vollotti niin, että kyynelistä syntyi Vähäjärvi, Palolanjärvi, Hangasjärvi, Iso- ja Pieni Maajärvi.

Siitä metelistä säikähtivät kaikki metsän eläimet. Linnut pyrähtivät lentoon; metsot, teeret, pyyt ja haukat. Huuhkajakin alkoi huhuilla keskellä päivää, samoin muut pöllöt. Ketut, karhut ja hirvet juoksivat syvälle metsään. Silloin metsätontun mitta oli täysi. Hän muutti rehvastelevan jättiläisen pieneksi kääpiöksi.

Pieni hiiri tuli pienuuttaan surevan kääpiön luo. Se lohdutti kääpiötä: On täällä metsässä vielä meitäkin pienempiä. Meistä pienistä voi olla apua monessa asiassa; täältä maanrajasta näkee paremmin alas kuin tuolta ylhäältä. Kääpiöstä tuli Metsätontun hyvä ystävä ja pienten suojelija.

Nytkin hän seisoo jättiläisen liivintaskukivellä, tarkkaillen ympäristöä. Heidän hoidossaan näillä seuduilla onkin säilynyt paljon harvinaisia kasveja ja monipuolinen eläimistö.

Kirjoitettu päivähoitoperheiden luontoretkipäivään 22.10.2000